

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1818/2532

บริษัทนิโก้ (ไทยแลนด์) จำกัด โจทก์ นายสุรศักดิ์ ทองทิพย์ล.

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 21, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 22, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 27, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 29, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 41

ย่อ / หลักกฎหมาย

สินค้าของโจทก์ใช้เครื่องหมายการค้า "NICCO" จำหน่ายแพร่หลายในประเทศไทยมาประมาณ 15 ปีแล้ว การที่จำเลยใช้เครื่องหมายการค้าว่า "NICCO" เป็นอักษรโรมันคำเดียวกัน แตกต่างกันเพียงว่า ของโจทก์อยู่ในวงกลมที่ล้อมรอบด้วยรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า และตัวอักษร "O" เป็นตัวทึบ ส่วนของจำเลยใช้ตัวอักษรโรมันธรรมดา เมื่อออกสำเนียงชื่อก็คล้ายคลึงกัน ของโจทก์ออกสำเนียงว่า "นิโก้" ส่วนของจำเลยออกสำเนียงว่า "นิคค์" การกระทำของจำเลยเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าพิพาทเพื่อให้ผู้ซื้อหลงเข้าใจว่า สินค้าของจำเลยเป็นสินค้าของโจทก์ โจทก์จึงมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่าจำเลย และมีสิทธิห้ามจำเลยใช้เครื่องหมายการค้าพิพาทด้วย มาตรา 21 และ 22 เป็นบทบัญญัติสำหรับวิธีดำเนินการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า โดยได้กำหนดเวลาสำหรับการยื่นคำคัดค้านไว้ด้วย เมื่อไม่มีการคัดค้าน จึงไม่ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา 22 และหาตัดสิทธิเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริง ที่จะดำเนินคดีเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าของตนไม่ เมื่อนายทะเบียนเครื่องหมายการค้ารับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยแล้ว หากโจทก์เป็นเจ้าของซึ่งมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ดีกว่าจำเลย โจทก์ย่อมมีสิทธิฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนคำขอจดทะเบียนกับทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยได้ตามมาตรา 41 (1) แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า "NICCO" อักษรโรมัน อ่านว่า "นิโก้" ได้จดทะเบียนไว้สำหรับสินค้าจำพวกที่ ๑๓ คือของที่ทำได้ด้วยโลหะ สินค้าของโจทก์ได้ขายให้แก่ส่วนราชการและเอกชนตลอดมาจนสาธารณชนรู้จัก ต่อมาจำเลยได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า "NICCO" ซึ่งจำเลยมิได้ใช้มาก่อนสำหรับสินค้าจำพวกที่ ๑๘ ซึ่งเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยอาศัยแอบอิงเอาเครื่องหมายการค้าของโจทก์มาใช้กับสินค้าของจำเลยทำให้สาธารณชนหลงผิดว่า สินค้าของจำเลยเป็นสินค้าของโจทก์ ทำให้โจทก์เสียหายขอให้บังคับจำเลยไปจดทะเบียนเพิกถอนคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยเลขที่ ๑๓๑๕๘๐ และทะเบียนเครื่องหมายการค้าทะเบียนเลขที่ ๘๕๙๒๔ ต่อนายทะเบียนเครื่องหมายการค้า หากจำเลยไม่ปฏิบัติตาม ให้ถือเอาคำพิพากษาของศาลเป็นการแสดงเจตนาของจำเลย และห้ามจำเลยมิให้ใช้เครื่องหมายการค้า "NICCO" ไม่ว่าสินค้าประเภทใด จำเลยให้การว่า โจทก์มิได้คัดค้านต่อนายทะเบียนภายในกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันประกาศคำขอจดทะเบียนหรือนำคดีสู่ศาลภายในกำหนดดังกล่าว โจทก์จึงสิ้นสิทธิที่จะนำคดีมาสู่ศาล ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยไปจดทะเบียนเพิกถอนเครื่องหมายการค้าพิพาท หากจำเลยไม่ปฏิบัติให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยโดยให้จำเลยเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการจดทะเบียนเพิกถอน และห้าม

จำเลยใช้เครื่องหมายการค้า NICCO ไม่ว่าสำหรับสินค้าใดต่อไป จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า สินค้าของโจทก์ที่ใช้เครื่องหมายการค้า "NICCO" จำหน่ายแพร่หลายในประเทศไทยมาประมาณ ๑๕ ปีแล้ว เครื่องหมายการค้าของโจทก์ซึ่งใช้คำว่า "NICCO" ไม่มีคำแปล การที่จำเลยใช้เครื่องหมายการค้าว่า "NICCO" ซึ่งไม่มีคำแปลเช่นเดียวกัน จึงเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าที่เป็นอักษรโรมันคำเดียวกันกับเครื่องหมายการค้าของโจทก์ ต่างกัน แต่เพียงว่าของโจทก์อยู่ภายในวงกลมที่ล้อมรอบด้วยรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า และตัวอักษร "O" เป็นตัวทึบ ส่วนของจำเลยใช้ตัวอักษรโรมันธรรมดา และเมื่อออกสำเนียงชื่อก็คคล้ายคลึงกัน คือของโจทก์ออกสำเนียงว่า "นิคโก้" ส่วนของจำเลยออกสำเนียงว่า "นิคโก้" การกระทำของจำเลยเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าพิพาทเพื่อให้ผู้ซื้อหลงเข้าใจผิดว่า สินค้าของจำเลยเป็นสินค้าของโจทก์ โจทก์จึงมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่าจำเลย และมีสิทธิห้ามจำเลยใช้เครื่องหมายการค้าพิพาทได้ด้วย นอกจากนี้ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า เครื่องหมายการค้าของจำเลยมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายกันกับเครื่องหมายการค้าของโจทก์อันอาจทำให้ประชาชนหลงผิด และทำให้โจทก์เสียหายได้นั้น เห็นว่าโจทก์ได้บรรยายไว้ในฟ้องแล้วเช่นนั้น และอยู่ในประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ซึ่งศาลชั้นต้นกำหนดไว้ว่า โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนและห้ามมิให้ใช้เครื่องหมายการค้าที่กล่าวในฟ้องได้หรือไม่ ดังนั้น คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ไม่ขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ แต่ประการใด ส่วนฎีกาของจำเลยอีกข้อหนึ่งว่า โจทก์ไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนของมาตรา ๒๑ และ ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๔๗๔ สิทธิของโจทก์ที่จะนำคดีมาสู่ศาลหรือฟ้องจำเลยต่อศาลเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าพิพาทจึงสิ้นไปนั้น เห็นว่า ตามมาตรา ๒๑ และ ๒๒ เป็นบทบัญญัติสำหรับวิธีดำเนินการรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า ซึ่งแบ่งออกเป็นชั้น ๆ รวมทั้งชั้นประกาศตามมาตรา ๒๑ และชั้นจดทะเบียนตามมาตรา ๒๒ ซึ่งได้กำหนดเวลาสำหรับการยื่นคำคัดค้านการจดทะเบียนไว้ว่า จะต้องยื่นภายในเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศ ส่วนกรณีนี้ไม่มีการคัดค้าน จึงไม่ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๒๒ และหาตัดสิทธิเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริง ที่จะดำเนินคดีเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าของตนไม่ ดังนั้น เมื่อนายทะเบียนเครื่องหมายการค้ารับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามคำขอจดทะเบียนของจำเลยแล้ว ถ้าหากโจทก์เป็นเจ้าของซึ่งมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ดีกว่าจำเลย โจทก์ย่อมมีสิทธิฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนคำขอจดทะเบียนกับทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยได้ตาม มาตรา ๔๑ (๑) แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๔๗๔ สิทธิของโจทก์ที่จะนำคดีมาสู่ศาลคือฟ้องจำเลยต่อศาลเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าพิพาทจึงยังไม่สิ้นไป ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาทุกข้อของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน.

องค์คณะ

พลเอก พิสิษฐ์สังฆการ . สหส สิงหวิริยะ . ปิ่นทิพย์ สุจริตกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา . ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th . <https://thaideka.online/deka/1818/2532>